

Dir que sí

Quan la forma usual d'una paraula difereix, més o menys, de la seva forma admesa com a correcta, es pot pensar sempre —i és recomanable de fer-ho— si, en realitat, la manera popular, autènticament genuïna, d'expressar el seu significat, no és una altra de ben diferent. El llenguatge popular, efectivament, compta amb nombrosíssimes perifrasís i locucions de tota mena, que tenen unes formes cultes equivalents, l'elocució usual de les quals és sovint defectuosa o incorrecta, perquè, en realitat, les hem adquirides a través de la lectura, de l'escola, dels grans mitjans de comunicació, etc, per conducte d'una altra llengua. És un fet que cal tenir especialment en compte en el teatre, i en els diàlegs de les obres narratives, en què amb tant d'afany es persegueix un llenguatge viu i popular, desproveït del llast de formes llibresques.

Per tant, responent a uns actors de teatre que se'ns queixaven, en certa ocasió, de la «duresa» que representava haver de pronunciar, correctament, en una representació, la paraula acceptar, és a dir, amb una c postsil·làbica ben marcada a la primera síl·laba, els vam indicar que es podia potser prescindir de la imposició d'aquesta forma culta sense haver de transigir amb la forma inadmissible «acceptar», recorrent a l'expressió popular dir que sí, o bé dir que no, com a equivalent a «no acceptar». Això és el llenguatge viu i correcte, per què tant maldem.

Acceptar té, sens dubte, més possibilitats sintàctiques no pas dir que sí i dir que no. D'altra banda, cada text pot exigir un to peculiar, que suposa una tria de les paraules. Però cal tenir sempre presents aquestes formes populars i saber-ne treure tot el suc. Així, podem notar, a més, una altra variant de la frase que hem comentat, petita obra mestra de l'expressió popular, amb què es denota l'acceptació restringida: No dic pas que no.

ALBERT JANE